

Phần 2

Chương 4

Ta không biết cụ thể Nguyệt Lão Hồng làm sao kéo Thiên Cổ vào Ma đạo. Nhưng đại khái có thể tưởng tượng được, nhất định cô ta đã dùng những lời lẽ như là Tiên môn vô tình, sự phụ người bạc nghĩa để Thiên Cổ sinh lòng oán hận, sẩy chân lầm đường.

Thiên Cổ tư chất rất cao, đã tu thành tiên thân từ lâu, sau khi đọa vào Ma đạo, tu vi càng tăng tiến nhanh chóng.

Đám tiêu bối phái Không Linh sợ Thiên Cổ báo thù, tập kết các thế lực tà ma ngoại đạo quay lại tấn công phái Không Linh, Thiên Cổ biết hết tất cả mọi bí mật của Không Linh, quen thuộc với tất cả thuật pháp của Không Linh, nếu nó có ý đồ xấu xa, phá phong ấn Không Linh, để nguồn tà khí phát ra, vậy há chẳng phải sẽ xảy ra chuyện lớn.

So với mối lo của đám hậu bối, ta lại rất tin tưởng nhân cách của Thiên Cổ, cho dù biết nó đọa vào Ma đạo ta cũng vẫn tin tưởng nó.

Ta xua tay nói: “Dù sao hiện giờ cũng chưa xảy ra chuyện gì, đoán bừa cũng vô ích, nếu có ngày nào đó nó cả gan xâm phạm Không Linh ta, ta nhất định sẽ chém nó dưới kiếm.”

Nói xong ta liền trở về đỉnh Không Linh.

Sau đó về lại đại điện đã ở mấy trăm năm, ta ở mấy ngày, nhưng trong sân không còn tiếng Thiên Chi kêu ối ối, không có bóng dáng Thiên Cổ lúc ngang qua trước cửa ngừng lại nhìn ta, đỉnh núi này tựa như bỗng nhiên trở nên chết chóc.

Ta không ở được nữa, đến Linh Hư động hỏi Thiên Chi: “Con biết sai chưa, biết sai thì ta thả con ra, không biết sai thì ta sẽ nhốt con ở đây rồi đi vân du thiên hạ.”

Nó như đứa trẻ đang giận dỗi, không thèm nhìn ta.

Sau đó ta đi vân du thiên hạ.

Ta đi lại ở thế gian năm sáu năm, nghe đủ mọi lời đồn giang hồ, thanh danh của Thiên Cổ trong Ma đạo ngày một thịnh, nghiêm nhiên sắp trở thành ma đầu một phái, trong thời gian này, Nguyệt Lão Hồng giúp nó rất nhiều.

Nhưng nay đây đã là chuyện của người ngoài, chỉ cần không động đến phong ấn Không Linh, những chuyện khác đều không liên quan đến ta.

Một mình ta vân du trong thế gian lâu dần cũng cảm thấy vô vị, ta suy đi nghĩ lại một hồi chuyện thu nhận đồ đệ mấy chục năm nay, đột nhiên cảm thấy mình rất thất bại, một đồ đệ yêu ta yêu đến mức vượt quy tắc, đồ đệ kia không

vượt quy tắc nhưng lại oán giận ta, giờ nhìn lại, y bát của ta vẫn chưa có người kế thừa.

Ta nghĩ tới nghĩ lui, rồi lại thu nhận một đồ đệ giữa chốn rừng núi hoang vu.

Đây là một bé gái tư chất rất tốt, tính tình hoạt bát lại thành thật lương thiện, ta đặt tên cho nó là Thiên Linh, không mong nó lưu danh thiên cổ, cũng không muốn nó biết đi biết dừng, chỉ cần nó xứng đáng với thiên bẩm, làm một cô nương thông minh đáng yêu là được rồi.

Ta đưa Thiên Linh về đỉnh Không Linh, nói với nó rằng nó từng có một đại sư huynh đã đọa vào Ma đạo, lại đưa nó đến Linh Hư động thăm nhị sư huynh râu tóc xồm xoàm của nó, ta nói với Thiên Linh: “Con là nữ nhi, đừng nên như chúng.”

Thiên Linh nhìn nhị sư huynh sau song chắn ngọc san hô rồi gật đầu.

Chớp mắt đã mười năm trôi qua, trong mười năm này, đối với nhân phẩm, tầm nhìn, còn có năng lực giáo dục của mình, cuối cùng ta cũng... nảy sinh nghi vấn sâu sắc...

Rất sâu sắc.

Khi tiểu bối dưới núi chạy tới trước mặt ta cáo trạng lần thứ một ngàn, rằng sư thúc tổ lại đánh nhau với một sư thúc nào đó. Ta chỉ một mỗi xoa tay: “Đánh đi, thắng thì ta sẽ xử lý nó, thua thì các ngươi cứ xử lý là được rồi.” Ta chỉ dặn một câu, “Đừng để nó chết.”

Đồ đệ thứ ba này của ta tinh lực dồi dào... dồi dào quá mức.

Dăm ba bữa lại trèo tường dỡ ngói, lúc đầu ta từng nhỏ nhẹ dạy dỗ, từng lạnh lùng trách mắng, câu “Con còn như vậy nữa thì ta sẽ đuổi con ra khỏi sư môn” ta nói hết một ngàn tám trăm lần nhưng chẳng có tác dụng gì với nó.

Nhớ năm xưa, Thiên Cổ nghe thấy câu này thì sắc mặt phải tái hết ba ngày.

Trẻ con bây giờ sao ngày càng khó dạy quá vậy.

Cuối cùng hôm đó Thiên Linh vẫn đánh thắng trở về, nó sùng một bên mắt kiêu ngạo nói với ta: “Sư phụ, đám khốn kiếp dưới đó lại ức hiếp người quét dọn trong nhà bếp, con giúp người quét dọn đó đánh trả rồi, xem chúng sau này còn dám ỷ mạnh hiếp yếu không, bà cô đây sẽ đánh chết chúng!”

Ta liếc nó: “Con có thể dùng đầu óc giải quyết vấn đề được không?”

Nó xoa mũi: “Dùng nắm đấm tiện hơn.”

Đây là lời một khuê nữ nên nói sao? Ta thở dài một tiếng, đặt sách xuống. Nhìn dáng vẻ nó hiện giờ rồi lại nhớ đến dáng vẻ nó lúc nhỏ.

Haiz... Ưc chế!

“Đi quét dọn thư phòng.” Ta phạt nó, “Quét cho sạch sẽ.”

“Dạ, được.” Nó vui vẻ nhận lời, không hề cảm giác được là ta đang phạt nó. Ta ngược nhìn trời im lặng nghẹn lời, một nữ đồ đệ vô ý vô tứ đến mức này... rốt cuộc nó vẫn đi ngược lại với cái tên ta đặt cho nó.

Hôm đó lúc Thiên Linh quét dọn thư phòng, nó kéo một chiếc rương lớn ra, lần đầu tiên ta nhìn thấy vật này, bèn hỏi nó: “Cái gì đây?”

“Con không biết, lòi trong xó trên gác của thư phòng ra đó, trông có vẻ như lâu lắm rồi không có ai động vào. Con sợ mốc nên lòi ra phơi.” Nó vừa nói vừa mở rương ra, bên trong chứa đầy họa quyển, mở ra xem thử, trong tranh toàn là chân dung một nữ nhân, có đứng trên đỉnh núi, có nằm nghỉ trên giường, thần sắc bất kể là cười hay giận đều hàm chứa mấy phần hồ hững lơ đãng.

“Sự phụ, đây đều là người mà.” Thiên Linh mở một bức tranh ra, bật cười ha hả: “Ôi chao, bức tranh này vẽ thật truyền thần. Sự phụ, người nhìn người đi.”

Ta nhìn bức tranh trong tay nó. Nữ nhân trong tranh mặt như thoa phấn, nàng đang nằm bên Tử trì liễu rũ, bị một nam nhân hôn lên. Ngực ta suýt chút nữa đứt hơi.

“Sự phụ, nam nhân này là ai vậy, tư thế của hai người...” Thiên Linh cười sáng khoái, “Đẹp thật đó!”

Nghe xem, đây là lời mà một khuê nữ nên nói sao! Ta vô cùng tức giận, nhưng ngại nỗi chuyện này là vết thương cũ trong lòng, ta mặt đỏ không sắc nói dối: “Người trong tranh là ta, người vẽ cũng là ta, nam nhân này là người trong mộng của vi sư lúc thiếu thời ngộ công không hiểu chuyện, do ảo tưởng mà ra, hiện giờ đã không còn tác dụng, đem đốt đi.”

Thiên Linh kỳ quái nhìn ta: “Nhưng vừa nãy sự phụ còn không biết trong rương này có gì mà...”

Ta đứng dậy về phòng: “Đốt đi đốt đi.”

Đóng cửa phòng lại, gương mặt già nua của ta mặt sực nóng bừng lên.

Xúc cảm chỉ tồn tại trong đầu ta nhiều năm trước bỗng nhiên biến thành một bức họa đập vào tầm mắt, thật sự khiến ta không thể không kinh ngạc hoảng hốt. Ta đứng dựa vào cửa một hồi, bỗng nhiên ngửi thấy mùi khói, hé cửa nhìn ra bên ngoài, là Thiên Linh đang thi pháp đốt sạch những bức tranh kia.

Khóe miệng ta giật giật, nhưng cuối cùng vẫn nén lại tất cả cảm xúc, ngồi thờ trong phòng thờ dài suốt buổi chiều.

Thiên Cổ nó... thật đã giấu giếm không ít chuyện.

Từ đó về sau, ngày tháng vẫn trôi như thường lệ, có điều số lần Thiên Linh xuống núi gây họa cũng ít dần, ta vẫn tưởng là cô nương này đã tự mình trưởng thành, nhưng bỗng nhiên có một ngày, Thiên Linh học được pháp thuật mới, sau khi vênh váo với ta, nó cảm thán một câu: “Con luyện ba tháng mới đến được trình độ này, nghe nói năm xưa đại sư huynh chẳng qua chỉ mấy canh giờ đã luyện thành, con thật sự kém quá xa.”

Ta ngây ra: “Làm sao con biết?”

Thiên Linh bụm miệng, gương ngượng một hồi mới nói với ta: “Con đến Linh Hư động tìm nhị sư huynh chơi.”

Ta không ra lệnh cấm Thiên Linh không được đi thăm Thiên Chỉ, chỉ mím môi nói: “Chơi thì được, nhưng phải nhớ quy tắc, không thể thả nó ra.”

“Tại sao?”

“Nhị sư huynh của con tâm tính chưa ổn, nhốt nó lại một là để nó ổn định tâm thần, hai là... nếu thả nó ra, nhất định nó sẽ đi vào Ma đạo. Nó khác với đại sư huynh con, đại sư huynh con tâm trí kiên định, vạn sự đều có chừng mực, nó sẽ không làm những chuyện có hại cho nó, hại cho Không Linh, hại cho thiên hạ. Còn nhị sư huynh con... rất dễ bị người ta xúi giục.”

Thiên Linh nghe ta nghiêm túc nói vậy, nó ngây ra hồi lâu: “Thì ra trong lòng sư phụ... cân nhắc nhiều chuyện đến vậy...”

Ta liếc nó: “Con tưởng mấy trăm năm nay vì sư sống mà hành sự không động não như con sao?”

Thiên Linh gãi đầu, cười thật thà: “Nhưng mà nói ra thì đại sư huynh rời khỏi sư môn đã bao nhiêu năm rồi, nhưng trong lòng sư phụ dường như vẫn vô cùng tin tưởng huynh ấy nhỉ...”

Ta im lặng. Ta đương nhiên tin tưởng Thiên Cổ, nó là đệ tử đầu tiên của ta, đệ tử ta toàn tâm toàn ý dạy dỗ, thậm chí có thể coi nó là niềm kiêu hãnh đáng để ta khoe khoang với người ta nhất trong đời, tuy sau này nó bước lầm đường, nhưng nếu thật sự tính toán thì Thiên Cổ không hề làm sai điều gì.

Có sai cũng đều ở ta.

Chương 5

Thiên Cổ bị người đời gọi là ma đầu, thật ra nó chẳng làm gì hết, nhưng vì ma lực của nó tăng vọt, khiến chướng khí trong thiên hạ gia tăng, yêu tà hoành hành, mọi người bèn gán cho nó danh ma đầu.

Sau khi có được xưng hô này, người từng làm sư phụ của nó là ta đây, cũng cùng nó đăng lên bảng vàng trong giang hồ, tiên nhân đầu tiên trong trăm ngàn năm nay của Thần châu đã dạy ra ma đầu đầu tiên trong trăm ngàn năm nay của Thần châu, có nghe thế nào cũng thấy buồn cười.

Nhưng những lời đồn này không trở ngại đến cuộc sống của ta, thỉnh thoảng ta xuống núi nghe xong rồi thôi.

Nhưng thời gian gần đây, Thiên Linh đến Linh Hư động ngày một thường xuyên, tuy trong lòng ta có nghi ngờ, nhưng vẫn lựa chọn tin tưởng bản tính của Thiên Linh.

Mãi đến một ngày, Thiên Linh hứng chí chạy tới nói với ta: “Sự phụ, nhị sư huynh nhận sai rồi! Người mau đi thả huynh ấy ra đi!”

Tên nhãi ranh ương ngạnh mấy chục năm này đã nhận sai? Ta nhượng mày, theo Thiên Linh đến Linh Hư động.

Thiên Chỉ bị giam trong song chắn ngọc san hô, đang tĩnh tọa dưới đất, nghe thấy tiếng bước chân ta, nó mở mắt ra. Đã lâu không gặp, ánh mắt của Thiên Chỉ kiên định hơn nhiều, tính tình cũng không nóng nảy thích làm ầm ĩ như trước.

Xem ra giam trong hang động tối tăm này cũng có ích lắm.

“Cuối cùng cũng chịu nhận sai rồi sao?” Ta hỏi.

“Dạ, đồ nhi biết sai rồi.” Nó cúi đầu đáp, “Bao nhiêu năm nay đồ nhi tĩnh tâm tu hành, gần đây Thiên Linh sư muội cũng hết lòng khuyên bảo, cuối cùng đồ nhi đã nhận biết được sai lầm của bản thân.”

Ta tiếp tục nhượng mày: “Vậy con nói xem con sai ở đâu?”

Nó xòe tay ra: “Sự phụ xem đi.”

Nơi đây là Linh Hư động trên đỉnh Không Linh, mấy trăm năm nay đều là địa bàn của ta, trong địa bàn của mình ta đường nhiên không nghi ngờ gì khác, chậm rãi bước tới mấy bước, nhìn vào bàn tay nó, bỗng người thấy một mùi hương lạ, ta thậm chí nói không hay, định lui lại, nhưng cơ thể đã cứng đờ ra.

“Thiên Chỉ?” Ta lạnh mắt nhìn nó.

“Sự phụ đừng trách con.” Thiên Chỉ nói, “Con thật sự không muốn ở đây nữa.”

“Thiên Linh!” Ta hét lên.

“Sự phụ đừng trách con.” Nó từ đằng sau bước tới trước mặt ta, lấy chìa khóa trên eo ta, đưa cho Thiên Chỉ mở cánh cửa ngọc san hô, “Thời gian này đến đây, con thấy nhị sư huynh nói rất có lý, phái Không Linh môn quy nghiêm ngặt, thấy rất nhiều chuyện bất bình nhưng không thể hành hiệp trượng nghĩa, trượng nghĩa rồi lại còn bị trách phạt, bao nhiêu năm nay, Thiên Linh rất bức xúc với chuyện này, con nghĩ chắc con không thích hợp với phái Không Linh, con muốn cùng nhị sư huynh xông pha giang hồ, ân oán phân minh!”

Ta nghe mà suýt chút sắc máu chết: “Với công phu mèo ba chân của con hiện giờ ra ngoài bị người ta đánh chết thì đừng nói là đồ đệ của ta!”

“Con không nói đâu.”

Ta cố ép mình bình tĩnh lại, đè nén mọi cảm xúc hỏi: “Thuốc từ đâu mà có?”

Hai tên nhãi ranh này tuy bất hiếu, nhưng cũng vẫn thành thật với ta: “Con nghe lời nhị sư huynh xuống núi tìm Nguyệt Lão Hồng tử tử.” Thiên Linh khai, “Là Nguyệt Lão Hồng tử tử cho con.”

“Thuốc hiệu lực bao lâu?”

“Con không biết.”

Ta nghiêng rặng, Thiên Chỉ bái lạy ta: “Sự phụ, đồ nhi ở đây bao nhiêu năm nhưng vẫn không biết mình sai điều gì, nhưng nay hạ độc sự phụ, đồ nhi nguyện nhận tội đại nghịch bất đạo này.”

Thấy nó như vậy, ta đột nhiên nhớ lại năm xưa, im lặng hồi lâu rồi nói một câu: “Nếu đại sự huynh của các con còn đây nó sẽ đánh chết con.”

Thiên Chỉ gật đầu: “Con sẽ lập tức đi cho đại sự huynh biết con đã hạ độc sự phụ, con đi thỉnh tội với huynh ấy!”

Ta cả kinh: “Không được đi!”

“Sự phụ, con biết trong lòng sự phụ có đại sự huynh mà.” Thiên Linh bỗng nói, “Lúc đó con không nỡ đột bực tranh bên Tử trì, con đem tới cho nhị sự huynh xem, nhị sự huynh cho con biết người trong tranh là đại sự huynh, sự phụ đã coi đại sự huynh là người trong mộng, hà tất bị lễ tiết thế tục trói buộc, người ở bên đại sự huynh đi.”

“Hoang đường! Chuyện của vi sự cần gì kẻ khác xen vào!”

“Vậy con sẽ đi nói cho đại sự huynh biết.”

“Quay lại đây!”

Khí tức của Thiên Linh và Thiên Chỉ biến mất trong phút chốc. Ta đứng đờ ra ở cửa song chắn, không thể động đậy, lòng như một khu rừng đang nổi lửa.

Không biết ở tư thế đó bao lâu, lâu đến mức ta ngủ được một giấc, nhưng tỉnh lại, ta cảm thấy quanh mình tà khí nặng nề. Ta nghiêng mắt nhìn sang. Người mấy chục năm không gặp đang yên lặng đứng bên cạnh ta.

Dung mạo Thiên Cổ không hề thay đổi.

Có điều so với lúc xưa, khí chất của nó đã thay đổi rất nhiều.

“Sao lại bị Thiên Chỉ gài bẫy?” Nó lên tiếng, giọng điệu trưởng thành âm thầm cho thấy thời gian đã qua lâu lắm rồi, nhưng câu này của nó lại quen thuộc như mới hôm qua nó vẫn còn chép kính bên cạnh ta.

Ta thở dài: “Nó đâm sau lưng ta. Xách động tiêu đồ đệ của ta.”

Nhắc đến chuyện này, ta lại thấy ức chế.

Thiên Cổ cười nhẹ, giọng nói trầm thấp tựa như tiếng đàn cổ, khiến tim ta khẽ run. Ta không nhìn nó, dời mắt sang song chắn ngọc san hô: “Độc lấy từ chỗ Nguyệt Lão Hồng, người có thể đòi thuốc giải giúp ta.”

“Con có thuốc giải.”

Nó nói xong bốn chữ này rồi không tiếp lời nữa. Cứ vậy mà dụ ta, ta biết nó muốn dụ dỗ để ta không tìm được mà lên tiếng xin nó. Nhưng chuyện đến nước này, ta làm sao có thể lên tiếng xin nó? Dùng thân phận gì đây...

“Sự phụ.”

Tiếng gọi của nó lại khiến tim ta rung lên một lần nữa.

Ký ức biết bao năm trước theo giọng nói này lật giờ bức màn bám bụi ra - Đứa trẻ thân hồn chưa định được ta đào trong sào huyết yêu quái ra, thiếu niên ta cầm tay dạy luyện kiếm, thanh niên sớm tối bên ta trên đỉnh Không Linh. Ta tưởng ta chôn giấu những ký ức này rất kĩ, nhưng không ngờ rằng chỉ cần nó lật nhẹ, tất cả bụi bặm đều không che giấu nổi nữa.

“Thiên Cổ, ta đã không còn là sư phụ ngươi nữa.” Ta nhắc nhở nó, cũng là nhắc nhở bản thân.

Nó tựa như không hề nghe thấy lời ta: “Hôm nay con đến chỉ để hỏi sư phụ ba câu, sư phụ đáp thì còn sẽ cho người thuốc giải.” Nó hỏi, “Năm đó, người đuổi con đi, con bị vớt ở bãi đá bên sông, tính mạng nguy kịch, có phải người đến cứu con không?”

Ta không ngờ nó lại hỏi như vậy.

“Là ta.” Ta đáp đúng sự thật, ta nghĩ câu tiếp theo nhất định nó sẽ hỏi ta tại sao cứu nó, vậy ta sẽ đáp là Hồ dữ không ăn thịt con, dù sao ngươi cũng là đứa trẻ ta chính tay nuôi lớn.

Nhưng Thiên Cổ chỉ cười cười, đổi câu hỏi: “Bao nhiêu năm nay sư phụ có từng nhớ con, dù chỉ một lần?”

Câu này... quả là khinh nhờn.

“Không có.” Ta quả quyết đáp. Thiên Cổ lại cười cười: “Câu cuối cùng hỏi sư phụ, sư phụ đoán bao nhiêu năm nay con có từng nhớ sư phụ không?”

Tên... tên... nghiệt đồ!

“Làm sao ta biết ý nghĩ trong lòng ngươi!” Ta mắng, “Ba câu đã đáp hết rồi, mau đưa thuốc giải cho ta.”

Thiên Cổ nhẹ đặt tay lên má ta, tựa như hôm đó nó rời khỏi ta đi cầu thuốc chỗ Nguyệt Lão Hồng, ngón tay nhẹ miết trên mặt ta: “Câu cuối cùng sư phụ đáp sai rồi.” Nó nói bên tai ta, “Ngày nhớ đêm mong, nhớ đến phát điên, tám chữ này cũng không đủ để hình dung một phần vạn trong lòng đồ nhi.”

Ta kìm nén tâm thần: “Ngươi muốn ta đáp câu hỏi của ngươi, ta đáp rồi thì ngươi nên giữ lời hứa, lúc ngươi còn nhỏ...” Lúc ngươi còn nhỏ ta đã dạy ngươi như vậy mà. Câu này ta không nói ra, nói ra sẽ là một vết sẹo.

“Con nói cho sư phụ thuốc giải thì nhất định sẽ cho.” Thiên Cổ nói, “Có điều con chưa từng nói sẽ cho bây giờ.”

Ta tán dương: “Mấy chục năm không gặp, Thiên Cổ vô lại hơn nhiều nhi.”

“Hiện giờ con là người trong Ma đạo, làm như vậy cũng chẳng có gì chê trách. Chẳng phải sư phụ cũng luôn thích ngang ngược vô lại sao, kế thừa nghiệp thầy thôi.” Nó ngồi xuống đất bên cạnh, ngẩng đầu nhìn ta: “Hơn nữa bây giờ con cho sư phụ thuốc giải, sư phụ uống xong nhất định sẽ chạy.” Nó nói, “Chờ con ngắm sư phụ thỏa rồi con sẽ thả người đi.”

Câu này khiến tim ta bỗng chua xót.

“Người hà tất cô chấp như vậy.”

“Nếu biết được hà tất thì làm sao con lại cố chấp.”

Nó thật sự chỉ yên lặng ngồi đó, nhìn ta không dời mắt, ta cố gắng khiến mình bình tâm, nhưng bị nhìn chăm chăm như vậy, ta vẫn không kìm được mà khẽ đỏ mặt.

Ta vừa đỏ mặt nó liền cười nhẹ, ta thẹn quá hóa giận mắng nó, sau đó mặt càng đỏ hơn, một hồi sau, người giận rồi, vẫn bị nó nhìn, ta lại đỏ mặt... vòng lại từ đầu.

“Tiên tôn, Tiên tôn...” Bên ngoài Linh Hư động truyền đến giọng tiều bói dưới núi tìm ta.

Ta ngây ra, hầu như vô thức nói: “Thiên Cổ, đi đi.”

Nó lại chẳng hề để tâm, đứng dậy còn nhàn nhã phì mũi mông: “Nếu trong lòng sư phụ không có con, hiện giờ theo lý phải gọi người vào bắt con, chứ không phải thả con đi.” Ta im lặng, cuối cùng nó lấy bình sứ trong tay áo đổ thuốc giải ra, cười nhẹ, “Sư phụ lo lắng cho con, ngay cả thuốc giải cũng quên mất. Ồn thây như núi, không thể không báo.”

Nói xong nó lấy thuốc giải ăn mất.

Ta cả kinh: “Người!” Nhưng không nói ra được âm tiết tiếp theo nữa, vì Thiên Cổ đã phủ lên môi ta, mớm thuốc cho ta, trong miệng ngoài mùi thuốc đều là hơi thở của nó.

Nó không có động tác tiếp theo nữa, vì ta đã hoàn toàn đờ người. Nó rời khỏi môi ta, nhìn ta ở cự ly gần, ánh mắt khẽ động, rõ ràng là nó khinh nhờn ta, nhưng lúc này mặt nó đỏ tận mang tai.

Ta rất muốn hỏi nó, người đỏ mặt cái quái gì chứ? Chẳng phải người làm lưu manh chuyên nghiệp lắm sao? Hôm nay chẳng phải người trêu chọc ta lấy làm vui sướng lắm sao? Hôn một cái đã đỏ mặt, có cần... ngược đời đến vậy không...

Nó sờ môi ta: “Sư phụ, con nhớ người lâu lắm rồi.”

“Tiên tôn?” Bên ngoài Linh Hư động truyền đến giọng đệ tử.

Thiên Cổ đỏ mặt cười nhẹ: “Con sẽ còn đến nữa.”

Hơi ấm của viên thuốc trong dạ dày truyền đi khắp tứ chi, ta cử động ngón tay cứng đờ, đệ tử bên ngoài đã tìm vào trong: “Tiên tôn, người ở đây à? Vừa nãy có đệ tử nói thấy hai đạo khí tức rời khỏi đỉnh Không Linh.”

Ta quay người, gật đầu: “Là Thiên Chi và Thiên Linh sư tổ của các người chạy trốn.” Ta thở dài. “Đi vào Ma đạo rồi.”

Ta rõ ràng... là đào tạo quân dự bị cho Ma đạo mà...

Chương 6

Thần châu nổi lên ba đại ma đầu, đều do ta dạy dỗ.

Đám hậu bối trong phái Không Linh thương nghị rất lâu, cuối cùng mời ta đến mở hội nghị, khéo léo nói rằng không mong Không Linh có thêm tiên nhân, chỉ mong từ nay về sau ta đừng nhận đồ đệ nữa.

Ta đồng ý.

Trở về đỉnh Không Linh cô độc một mình, ta cảm nhận được sâu sắc nỗi khổ của người già neo đơn.

Vì ngày tháng quá nhàn rỗi, ta bèn bảm độn đoán mệnh cho mình, không đoán thì không biết, vừa đoán ta bèn giật thót, không ngờ đại kiếp đầu tiên sau khi ta thành tiên sắp tới rồi. Đến khi lịch kiếp, tiên khí của ta nhất định sẽ yếu đi nhiều, chỉ e nguồn tà khí trên đỉnh Không Linh sẽ xảy ra chuyện, phải có người thay ta trấn áp tà khí mới được.

Ta nuôi đồ đệ thật ra là để phòng ngày này, nhưng khi ngày này thật sự đến, đồ đệ của ta lại chẳng một ai có ích.

Ta than ngắn thở dài một hồi, không biết phải làm sao, chỉ đành làm phiên đám tiêu bối của phái Không Linh.

Vừa nói chuyện này với mấy lão già râu bạc trong phái, họ lập tức còn căng thẳng hơn ta, vội lệnh cho trên dưới toàn phái chuẩn bị. Thấy họ chuẩn bị thỏa đáng, ta cũng yên tâm hơn nhiều.

Cũng đúng, mấy trăm năm nay, Không Linh không ngừng phát triển, có chuyện giao cho đám tiêu bối, cho dù không phải là tiêu bối ta dạy cũng khiến ta cảm thấy yên tâm.

Yên tâm rồi ta cũng không vội tu hành nữa, dù sao tu hành chút thời gian này cũng không bù đắp lại được tu vi ta mất đi mấy chục năm nay, ta cứ ngày ngày nằm bên Tử trì uống rượu phơi nắng, nhớ lại những năm tháng huy hoàng xưa kia.

Hôm nay trời nắng, ta đang uống ngà say, bỗng một hồi tà khí theo gió đưa đến, khiến hàng liễu bên Tử trì lay động như thiếu nữ đang đong đưa chiếc eo thon.

Ngón tay ta cũng đong đưa theo hành liễu, nhưng có một giọng nói hơi phần nộ vang lên bên tai ta: “Kiếp số đến gần, trên dưới cả phái Không Linh đều bận rộn, sự phụ thì lại nhàn nhã, ngay cả đồ nhi đến cũng không phát giác? Lơ là phòng bị như vậy, nếu Thiên kiếp đến sự phụ định làm thế nào?”

Ta quay đầu nhìn nó, Thiên Cổ đứng bên cạnh ta, trường bào đen che mắt ánh nắng, lời nói thần sắc giọng điệu giống như rất lâu trước kia nó oán trách ta uống nhiều rượu.

“Nay phái Không Linh vì chuyện ta lịch kiếp mà trông chừng nghiêm ngặt, vậy mà ngươi cũng có thể âm thầm lên vào, xem ra tu vi tăng tiến không ít.” Ta

nói, “Hôm nay sao lại đến đây, muốn trêu chọc vi sư nữa chẳng? Lần này ta không trúng độc, không để ngươi lợi dụng nữa đâu.”

Nó thoáng im lặng: “Kiếp số... có thể an nhiên vượt qua không?”

Ta thở dài: “Mấy chục năm nay bị bọn nhãi ranh các ngươi giày vò mất hết nửa mạng, ai biết thiên lôi có đánh chết ta không.”

Thiên Cổ im lặng.

Ta nhắm mắt: “Hiện giờ trong người ngươi tà khí nặng nề, rất dễ khiến tà khí dưới phong ấn Không Linh dao động theo, nếu lòng ngươi còn có chút tôn kính ta thì sau này đừng đến Không Linh nữa.” Ta nói, “Hiện giờ ta vẫn giữ cho nơi này vô sự, nếu lịch kiếp xảy ra chuyện gì... ngươi, còn có hai sư đệ sư muội đã nương nhờ ngươi nữa, đừng để chúng quay lại Không Linh. Đừng bao giờ quay lại đỉnh Không Linh nữa.”

Mấy ngày nay, ta không nói với ai mối lo trong lòng, nhưng lúc này uống chút rượu, Thiên Cổ vừa khéo lại đến, ta cảm thấy nếu ta không nói sẽ không còn cơ hội nói nữa.

Dù sao, đây cũng là... sự thật. Mấy năm nay sức lực ta không được như trước nữa, nếu ta chết trong kiếp số, phong ấn nguồn tà khí nhất định lung lay, trên dưới phái Không Linh có lẽ có thể giữ uy lực của phong ấn, nhưng nếu có yêu ma đến, tà khí nhất định gia tăng, e là phái Không Linh không trấn áp nổi.

“Ta cũng không mong điều gì khác, ta biết ngươi xưa nay vẫn luôn có chùng mực.”

Thiên Cổ im lặng hồi lâu: “Con không để sư phụ xảy ra chuyện đâu.”

Ta cười nhẹ: “Thiên Cổ, lúc ngươi còn nhỏ ta đã từng dạy ngươi, có những chuyện không do ngươi quyết định được đâu.” Ngón tay ta kết ấn, trước khi Thiên Cổ phản ứng được, ta đứng bật dậy, áp lên ngực nó, ánh sáng trên ngón tay chìm vào ngực nó. Nó ngạc nhiên, ta cười nhẹ, “Ta mới là người quyết định.”

Ta đẩy nó ra, Thiên Cổ ôm ngực, đau đến tái mặt, quỳ một gối xuống đất.

“Đây là linh chú. Thiên Cổ, ngươi hãy nhớ cơn đau này, sau này chỉ cần ngươi lại gần đỉnh Không Linh, trên người chỉ càng đau đớn hơn hiện giờ vạn lần. Trước khi lịch kiếp, ta sẽ lập kết giới trên đỉnh Không Linh, ta không lo sư đệ sư muội ngươi xông vào, dù sao chúng cũng không có bản lĩnh này, mà chúng cũng chẳng muốn xông vào đâu, chỉ có ngươi, Thiên Cổ.”

Ta ngồi xổm xuống, nó ngẩng đầu nhìn ta, trong mắt là đau đớn khó giấu. Ta xoa đầu nó: “Sức khỏe ta thế nào ta rất rõ, đến ngày đại kiếp có lẽ ta... Ngươi đừng đến tìm ta nữa, bất luận tình huống thế nào cũng đừng đến tìm ta nữa. Ba đạo Phệ hồn tiên thâu xương đã đánh xuống, ta không còn là sư phụ của ngươi nữa rồi.”

Nó muốn kéo tay ta, nhưng chỉ kéo được tay áo, trong đôi mắt đen là đau đớn khó giấu: “Con tốn... biết bao công sức là mong có ngày được sánh vai đứng cùng sư phụ, mong ước cả đời của con chỉ có sư phụ mà thôi...”

Tim ta thất lại.

Bao nhiêu năm nay, ta từng nghe đến những thủ đoạn cứng rắn của nó trên giang hồ, trong Ma đạo, ta biết nó là người chém giết quyết đoán, nhưng lúc này, nhìn vào mắt nó, nó dường như vẫn còn là thiếu niên ở bên cạnh ta, chuyện nó sợ nhất trong đời là ta đuổi nó đi.

Nhưng điều ta phải làm lại chính là chuyện nó sợ nhất.

Ta xoa tóc nó: “Đi đi.”

Tuy Thiên Cổ đã nhập Ma, nhưng dù sao tu vi cũng không bằng ta, ta phẩy tay áo, nó bị đưa ra khỏi đỉnh Không Linh.

Sau này không bao giờ vào được nữa.

Ta bỗng nhớ lại rất nhiều năm về trước, trên cây đại thụ ánh nắng loang lổ, ta giúp một đứa trẻ lau sạch bụi đất trên mặt, ta hứa với nó sẽ bảo vệ nó cả đời.

Nhưng cuối cùng, ta lại là người tổn thương nó nặng nề nhất trong đời.

Ngày thiên kiếp giáng xuống, ta đang đọc sách trong thư phòng, vừa khéo lật đến một trang, nét chữ non nớt trên đó ta vẫn nhớ, là Thiên Cổ chép lúc nhỏ, nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo khiến ta bất giác bật cười, ta lật về phía sau, một trang trắng xóa, bên trên dùng nét bút đơn giản vẽ một người, là dáng vẻ ta đang bò trên bàn ngủ.

Ngón tay ta vượt qua mặt giấy hơi thô ráp, một đạo thiên lôi bỗng nhiên từ trên trời đánh xuống người ta, ta không sao, nhưng quyển sách trong tay đã bị thiêu rụi.

Ta ngây ra, ngẩng đầu nhìn lên, thiên lôi đánh đại điện của ta thủng một lỗ, ta từ lỗ thủng đó nhìn thấy bầu trời bên ngoài, mây đen phủ kín, đạo lôi kiếp thứ hai sắp giáng xuống.

“Sớm không đánh muộn không đánh.” Lòng ta bỗng nảy sinh một luồng nộ khí kỳ lạ, ta phẩy tay áo, đánh một chiêu lên trời, “Ông cố ý kiếm chuyện với ta phải không?”

Tiên lực đánh lên mây đen, va chạm với lôi kiếp từ trên trời sắp giáng xuống, khiến trời đất sáng rực lên, bên ngoài có tiếng kinh hô của đệ tử dưới núi chạy tới.

Ta ra khỏi cửa, trước khi đạo lôi kiếp thứ ba giáng xuống, ta cho các đệ tử vào phòng mình, bảo vệ phong ấn nguồn tà khí, còn ta đến Linh Hư động, ở đó có lập kết giới, chờ lôi kiếp đánh xuống.

Đỉnh Linh Hư động bị thiên lôi ngày một mạnh thêm san bằng, cuối cùng thiên lôi cũng rơi xuống người ta, ta đã chẳng buồn hao tổn sức lực bảo vệ xác thịt, chỉ nhắm mắt tĩnh tọa, toàn tâm toàn ý bảo vệ nội đan.

Từng đạo từng đạo thiên lôi mang đến cho ta đau đớn còn hơn lãng trì xẻo thịt, trong đầu ta lại hiện lên những hồi ức ta thu nhận đồ đệ mấy mươi năm nay, tuy ba đồ đệ của ta đều khiến ta ức chế, nhưng nghĩ kĩ lại, chúng cũng đem đến cho ta không ít niềm vui. Thật ra trong số đó ta nhớ đến nhiều nhất vẫn là Thiên Cổ, dù sao nó cũng là đồ đệ đầu tiên của ta, dù sao nó cũng là...

Đồ đệ yêu thích sư phụ này nhất.

Ta bỗng nảy sinh một ý nghĩ, nếu ta may mắn vượt qua kiếp số lần này, có lẽ ta nên đi tìm Thiên Cổ, giải trừ chú thuật trên người nó, đưa nó về đỉnh Không Linh, dạy dỗ nó trở về Tiên đạo, cùng ta trấn giữ đỉnh Không Linh, ta thậm chí, bằng lòng cùng nó...

Đổi một thân phận khác ở bên nhau.

Nhưng không chờ ta nghĩ nhiều thêm, đạo thiên lôi cuối cùng giáng xuống, ý thức ta chìm vào mơ hồ.

Có điều trước lúc mơ hồ, tựa như có một giọng nói còn chịu đựng nhiều đau đớn hơn ta đang cuồng loạn hét gào: “Sư phụ! Sư phụ! Sư phụ...”

Ta cảm thấy hình như ta... không vượt qua được thiên kiếp này rồi.